

dennen, in het dal zelf een wat rijker flora met framboos en wilde aardbei, trosvlier en hulst, braam en vuilboom.

Slechts enkele merkwaardigheden zullen we nog opzoeken. Nabij de tweede scherpe bocht van de spoorbaan is het beekdal vrijwel droog, terwijl hoogerop wel water aanwezig is. Waar blijft dit? Wie zoekt, zal vinden: nabij J op het kaartje zijn een aantal gaten in den dalbodem te vinden, veelal gevuld met losliggende steenen, waar met veel gedruisch het water in verdwijnt, om ongeveer een halven kilometer lager weer op te wellen.

En iets hoogerop ligt, rechts van de spoorbaan, een verlaten steengroeve (K) in het berkenbosch, waar wij ontdekken, dat de rots in dit heidelandschap geen kalk- of leisteel is, doch blauwgrijze kwartsiet, roodbruin verweerd op de splijtvlakken.

Hoe staat het met de samenstelling van deze gesteenten? Het werk van Massart, *Esquisse de la Géographie Botanique de la Belgique* (1910) bevat enkele gegevens. De kalksteen bevat 85 tot 95 % calciumcarbonaat, de leisteel 3 % kalk, waarschijnlijk niet in den vorm van carbonaat. En in de kwartsiet komt slechts ongeveer 1 % kalk voor. De verweeringsgronden van deze gesteenten zullen dus ook zeer sterk varieren in kalkgehalte, terwijl tevens watercapaciteit, vruchtbaarheid en doorlatendheid verschillen zullen vertoonen. Want aan een enkelen factor zal de groote verscheidenheid in flora wel niet te wijten zijn!

Doch laat ons de wandeling besluiten; wanneer wij de trambaan volgen, verlaten wij spoedig het bosch en bereiken de hoogvlakte, waar het kerkje en de oude boerderijen van het dorpje Solière voor ons oprijzen. Daar, bij de „treinstilstand”, zooals het Vlaamsche opschrift luidt, kunnen wij wachten op een stoomtram, die ons tegen etenstijd terug zal voeren naar Huy. Want de plantenliefhebber, die het Val de Lovégnée bezoekt, zal minstens een geheelen dag noodig hebben, voor een oord zoo vol afwisseling en bijzonderheden.

Amsterdam, 1 October 1929.

Dr. Ir. J. T. P. BIJHOUWER.

De kat en het kuiken. — Maandag 7 dezer bracht ik als spoorweg-arts een bezoek in de woning van den halte-wachter te Poortershaven (a/d. lijn naar Hoek v. Holland) en zag bij de kachel een typisch voorbeeld van verdraagzaamheid in de natuur: n.l. een kat in een hengselmand liggende met iets kleins aan de buik.

Op mijn vraag: heeft zij jongen antwoordde de moeder: ja dokter wel twee gehad, maar omdat we al drie katten hebben, ruimden wij de twee jongen op en tijdens dit antwoord zag ik, dat het kleine wezen tusschen de pooten een klein kuikentje was, dat zich volkomen vrij bewoog en boven op den rug van de poes klom en in goed vertrouwen over haar verzorgster rondliep. De vrouw vertelde mij, dat het kuikentje 4 April uit het ei gekomen was, uitgebroed door een duif. Het was een eitje van een krielkipje. Over eenige dagen verwachtte zij een broedsel van een kloek en zou dan het kuiken aan de meer natuurlijke zorgen van die kloek toevertrouwen.

Zij voegde er nog aan toe, dat de poes het beestje likte als ware het een klein poesje! Ik vond het een interessante waarneming, die ik nooit zal vergeten en dacht, dat u dit gevoelen wel zult deelen en dit bericht mogelijk als een bladvulling of anderszins kunt gebruiken voor een uwer tijdschriften. Afgeleid door mijn werk, verzuimde ik met een fotograaf terug te gaan en een kiek te nemen, wat mij nu zeer spijt.

Maassluis, Haven 40.

W. THIEBOUT, Arts.